

Tale om en Gave fra Statens Side, som Statskassen ikke har fjerneste Forpligtelse til at yde. Derimod er der den Forskel, at der i disse Tilfælde ikke er Tale om at yde en Gave til de mest velstillede Statteydere, men om at yde en Gave til Folk i betydelig ringere Maar. Det undrer mig derfor noget, at den ærede Indenrigsminister, som i Virkeligheden ikke syntes at være stemt for nogen af disse Love, forleden dog mente at kunne acceptere den Lov, der den Gang var Tale om, hvorimod han ikke vilde gaa ind paa det, vi have til Behandling i Dag. Jeg har ikke i Dag hørt, at den ærede Renseispræsident tog Ordet efter Indenrigsministeren og erklærede, at der var Hensigtsmæssighedsgrunde, der talte for, at man ogsaa skulde yde den Gave, som der her er Tale om. Jeg vilde ønske, at den ærede Indenrigsminister og den ærede Renseispræsident havde stillet sig ens i begge disse Tilfælde. Skulde der være gjort nogen Afvigelse, maatte det hellere have været paa denne Lov end paa den, vi behandlede i Tirsdags. Jeg for mit Vedkommende stiller mig ens til begge Love. Jeg finder ikke, at der er nogen som helst tilstrækkelig Grund for Staten til at tage ud af sin Lomme og give en Gave, den ikke har nogen som helst Forpligtelse til, og selv om de Medlemmer af Samfundet, der er Tale om, nemlig Husmændene, mulig enkelte vis maatte være trængende, maa det erkendes, at de ikke høre til den ringest stillede Del af Samfundet; der er hele Lag under Husmændene, der jo dog ere saa lykkelige at eje Ejendomme, som de kunne faa ind i Kreditforeningen, paa indtil 6,000 Kr. Værdi, saa naar man skal til at give Gaver og bringe Ofre fra Statens Side, er der ikke tilstrækkelig Grund til at komme netop denne Klasse Medborgere til Hjælp. Skulde der være Tale derom, maatte det være ganske andre Samfundsklasser, man skulde hjælpe. Derfor kan jeg ikke erkende, at der skulde være noget særlig demokratisk i her at yde noget af Statskassen til disse Njemed. At Statskassen har stillet sig velvillig til Husejernes Kreditforeninger har min fulde Sympati; muligvis kunde man gaa videre i Retning af Eftergivelse eller Nedsættelse af Gebyrerne for Tinglæsning og Pantebogsattester, hvis det virkelig skulde vise sig, at de Billaar, disse Kreditforeninger arbejde under, alligevel ere tungere for denne Samfundsklasse end for de andre Ejendomsbesiddere, der komme i Kreditforeninger. Men disse Afgifter ere ikke saa store, og de have ikke Krav paa at faa refunderet de Gebyrer, de

have betalt til Pantattester og Tinglæsningsgebyrer i Fortiden. Staten har givet disse Kreditforeninger den meget betydelige Hjælp at overtage Garantien i alt Fald for Renterne af deres Kasseobligationer. Nu høre vi af det ærede 1ste Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen), at det slet ikke er saa rart med denne Statsgaranti; dette, at disse Foreninger komme i Forhold til Staten, og at Staten giver denne Garanti, er egentlig til Stede for dem i mange Henseender. Dette minder mig om et Forhold, som vistnok er indtruffet i de fleste af de Herrers Liv, at en Mand kommer til dem og siger: Da Du har hjulpet mig før, maa Du ogsaa hjælpe mig nu og saa oven i Købet siger: Du har skadet mig ved at hjælpe mig tidligere, hvis Du ikke hjælper mig nu. Det synes mig, at det ærede Medlem for 11te Kredts er inde paa noget lignende ved at sige, at vi slet intet have gjort for Kreditforeningerne ved at sætte dem i Forhold til Staten. Det kommer af, at man er kommen ind paa et fejlagtigt Princip. Saa drager man Konsekvenserne og siger: Fordi man en Gang har draget Staten ind med, skal man blive ved at hjælpe, og har man hjulpet Husmandskreditforeningen, hvorfor skal man saa ikke ogsaa hjælpe de andre Kreditforeninger ved en Garanti? Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, da det først kommer frem ved den næste Sags Behandling. Jeg vil blot sige, at jeg tror, man skal holde lidt fast paa Principperne, og vi skulle ikke sidde her og kaste Pengene ud af Statskassen uden nogen som helst Forpligtelse, og uden at der er paavist nogen Nødstilstand. Tværtimod, her er oven i Købet et saadant Tilfælde, at alle disse Kreditforeningsmedlemmer for nogle Aar siden have gjort en meget god Forretning ved Konverteringen. Nu vil man ogsaa forbedre denne ved af Staten at tilskyde 150,000 Kr., saa det vil blive en overordentlig god Forretning. Skal der hjælpes, vil jeg gerne hjælpe de nødlidende, men jeg vil ikke være med at hjælpe Folk, der have gjort gode Forretninger.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Uden Afstemning

ved toges Sagens Overgang til anden Behandling

P. G. C. Jensen: Jeg tillader mig at foreslaa dette Forslag henvist til det Udvalg, der er nedsat angaaende Forslag til